

Wie is wie?

Wies

Dochter van twee helpers.
(Helpers heten ook wel
'ritselaars'.)

Oma Wisse

De oma van Wies.
Ze woont in Huize Grijsoord.
Ze is dol op make-up en op
mode.

Zane en Jazz

Tweeling.
Een jongen en een meisje.
Ze zijn de beste vrienden van
Wies.

Meester Kaft

De meester van Wies, Zane
en Jazz.
Hij is soms streng, maar kan
heel goed voorlezen.

De ouders van Wies
Helpers (of ritselaars).
Ze zijn altijd op reis,
ze hebben veel geheimen
en ze zijn dol op champagne.

Herre
De zoon van een collega
van de ouders van Wies.
Hij is een paar jaar ouder
dan Wies en mag af en toe
al helpen met 'ritselen'.

Meneer Teunissen
Een gepensioneerde helper.
Soms doet hij (samen met
Herre) nog een klusje.

Boswachter Spoor

Hij werkt voor Natuurclub Bos & Buiten en weet heel veel over planten en dieren.

Hij heeft veel leuke ideeën maar die mislukken ook vaak.

Isabelle

Ze was ooit de recepti-
niste van Stichting Troost
en Steun. Daarna werkte ze
in de dierentuin en bij een
bouwbedrijf.

Nu werkt ze bij Natuurclub Bos
& Buiten.

Ze houdt van gezelligheid.

Bewoners van Huize Grijsoord:

Fred Bolderkar

Vroeger zat hij bij de padvinders.

Hij houdt van spelletjes en van borreltjes.

Samen met Zaki Abdoel is hij directeur van Huize Grijsoord.

Zaki Abdoel

Hij was vroeger professor.

Hij leest elke dag minstens vijf verschillende kranten.

Samen met Fred Bolderkar is hij directeur van Huize Grijsoord.

Charlotte Vogeldans
Zij heeft heel veel last van
heel veel kwaaltjes.

Rodelia Rozeboom
Ze was ooit pianojuf.
Ze is erg vergeetachtig maar
wel vrolijk en ze kan nog
steeds mooi pianospelen.

Mieke Mosterd
Zij wil graag winnen, altijd en
met alles.

1

Boswachter Spoor stond stil op een open plek in het bos.
Hij zette zijn zware rugzak neer.
In de rugzak zaten allemaal paaltjes met pijlen in verschillende kleuren.
Hij twijfelde even en groef daarna een gat in de grond.
In het gat zette hij een paaltje met een blauwe pijl.
Eerst draaide hij het paaltje met de pijl naar rechts.
Toen weer naar links en toen toch maar weer naar rechts.
Hij vulde het gat weer met aarde, stampte die aan en liep een bospad op.
Een paar honderd meter verderop groef hij weer een gat.
Hij keek bedachtzaam naar het pad waar hij net vandaan kwam.
Hij tilde zijn groene hoedje op, wreef over zijn haar, en zette het hoedje weer op.
‘Blauw, rood of geel?’ mompelde hij tegen zichzelf.
‘Rood, geloof ik. Ja, rood.’

Hij pakte een paaltje met een rode pijl, groef weer een gat en zette het paaltje erin.

‘Naar links?’ fluisterde hij. ‘Of rechtdoor? Of naar rechts?’

Hij draaide het paaltje een paar keer rond en zuchtte.

Opeens hoorde hij een geluid dat een beetje klonk als ‘tsjeet, tsjeet!’

Boswachter Spoor keek omhoog terwijl hij met zijn voet de aarde bij het paaltje platstampte.

‘Een boomkruiper,’ mompelde hij. ‘Dat is mooi. Heel mooi.’ Hij pakte zijn rugzak met de paaltjes van de grond en liep verder terwijl hij goed luisterde.

‘Kom op,’ zei hij zachtjes. ‘Laat nog eens horen waar je zit?’

‘Tsjeet, tsjeet,’ zei de boomkruiper.

Boswachter Spoor glimlachte.

Hij had wel vaker het idee dat de dieren hem antwoordden als hij ze iets vroeg.

Hij klikte het kapje van zijn verrekijker en tuurde naar de toppen van de bomen.

‘Daar zit je! Nee, wacht, blijf zitten!’

De boomkruiper was weer verdwenen.

Boswachter Spoor liep weer een stukje verder, ging van het pad af en tuurde weer door zijn verrekijker.

De boomkruiper liet niet meer van zich horen, maar ineens klonk er een andere kreet.

Het was een soort krassend geschreeuw.

Boswachter Spoor wist meteen welke vogel zo klonk.

‘Een gaai!’ zei boswachter Spoor. ‘Heeft de gaai je weggejaagd, boomkruipertje? Laten we eens naar die dondersteen kijken.’

Hij tuurde opnieuw door de verrekijker en lachte.

‘Wat ben je toch mooi,’ fluisterde hij.

Hij bleef nog een tijdje kijken voordat hij zijn verrekijker weer wegdeed.

‘Genoeg is genoeg,’ zei hij tegen zichzelf. ‘Nu moet ik mijn werk afmaken.’

Eerst de batterijen van de nachtcamera’s vervangen en dan nog een paaltje neerzetten.’

Hij klom een boom in en deed een klein kastje open.

In dat kastje hing een camera.

Die maakte ’s nachts foto’s van de dieren die voorbijkwamen.

Boswachter Spoor klom snel weer naar beneden.

‘Even kijken, waar was ik gebleven met de pijlen?’ mompelde hij.

Hij keek om zich heen, maar zag nergens het vorige paaltje staan.

Ook toen hij een stuk terugliep lukte het niet om het laatste paaltje terug te vinden.

Boswachter Spoor haalde zijn schouders op.

‘Nou ja, het vorige paaltje is niet zo ver,’ zei hij. ‘Dat vinden de mensen wel.’

Hij pakte een paaltje met een gele pijl en zette het onder een grote eik in de grond.

Daarna liep hij met grote stappen de andere kant op.

2

‘Kunt u nog één keer heel precies uitleggen waarom Wies morgen geen vrije dag mag?’ vroeg oma Wisse aan meester Kaft.

Meester Kaft zuchtte geïrriteerd en schudde zijn hoofd.

‘In dit land hebben we een leerplicht,’ zei hij. ‘Wies moet elke dag naar school.

Behalve tijdens de vakantie.

U kunt niet zomaar voor de lol vrij vragen voor haar.’

‘Maar ik ben morgen jarig!’ riep oma Wisse uit.

Ze riep zo hard dat haar hoedje half afzakte.

Meester Kaft sloeg een grote agenda open en bladerde terug.

‘Dat is dan de vierde keer dit jaar dat u jarig bent,’ zei hij. ‘U hebt voor de vorige drie verjaardagen ook al vrij gevraagd.’

‘Je bent nu toch ook eigenlijk helemaal niet jarig?’ zei Wies heel voorzichtig.

Oma Wisse wierp haar een boze blik toe.

‘Natuurlijk wel!’ riep ze. ‘Op mijn leeftijd is elke dag een verjaardag.

Vandaag ben ik precies een jaar ouder dan een jaar geleden, snap je wel?’